

Italia

Antonio Selvaggi

Io non c'ero;
e se c'ero dormivo.
E se dormivo
sognavo che non c'ero!

1.- I fatti suoi!

-Com s'hi està aquí on estàs tu?
T'arriba fum?

-No! no n'hi arriba. S'hi pot es-
tar bé.

-A veure, deixa'm provar.

Ell s'atansa a aquell somier que
feia de llit dins d'aquella caseta
d'obra on havien de passar la nit
tot vigilant les obres, les eines i tot
el que els paletes i altres homes
d'oficis hi havien deixat fins
l'endemà.

L'altre s'aixecà i, al seu torn,
s'apropà a les flames que cremaven
les fustes dels palets sense cap altra
sortida pel fum que la petita finestra
d'una d'aquelles parets. No hi havia
llar de foc, ni estufa, ni cap altre sis-
tema per escalfar-se... cremaven
fustes i altres restes de les obres
intentant controlar el foc i no mo-
rir fumigats.

Aquella nit el vent bufava fort i
impedia al fum sortir a fora.
L'habitable s'estava omplint de fum.

-Però què dius? No hi ha fum,
no hi ha fum... si no s'hi pot estar

aquí; quasi no puc respirar. Haurem
d'apagar el foc.

-Vinga doncs; apaguem-lo.

A fora era nit fosca. cap llum;
ni lluna, ni estrelles. Cap casa a
prop. Arbres moguts pel vent,
sorolls de petites bèsties habitants
habituals d'aquells indrets.

-Ja és nit fosca. Vinga,
tanquem-ho tot i segueix-me.

De seguida van estar a la ca-
rretera. la van seguir, caminant, en
direcció al poble. Era el camí més
segur, de nit. De tant en tant havien
d'amagar-se als marges per evitar
ser vists pel pocs cotxes que hi
passaven. Ningú no els havia de
veure. Ells havien de ser allà, a
aquella caseta d'obres, fent les seves
funcions de vigilants.

-Vinga, afanyem-nos que quan
faci de dia haurem de tornar a ser
allà a la cabanya.

Caminaven de pressa, amb el
cap baix per arribar aviat a casa i
dormir unes poques hores als seus
llits, sense fum, ni soledat. la
soledat era una cosa que ell no
suportava. Però no tenia opcions.
Havia mentit per obtenir aquella
feina de vigilant nocturn. Ho havia
de fer. Feia massa que estava
desocupat, intentant guanyar-se la
vida com podia. Havia de portar
menjar a casa, fos com fos. Havia
mentit i l'altre, el seu fill gran, li
feia companyia totes les nits abans
d'anar-se'n caminant cap al colegis,
cada matí. Algunes nits tots dos
deixaven el lloc de treball i se
n'anaven a casa. Ningú no ho
sabria mai; a no ser que els

enxampessin... o que algú els delatés.
Opcions impossibles; tant l'una com
l'altra. Aquí, tothom es feia *i fatti suoi*
(els seus afers).

2.- Només era un parlar

20.000 habitants. esglésies,
carrers, carrerons, castell, centre
històric, hospital, barriades... quasi
una ciutat. Una ciutat quasi abando-
nada. La gent gran, els vells,
continuaven visitant el cementiri
recordant els vius. Poques botigues,
amb poques mercaderies. El mercat
de cada dia; amb motocarros i
parades destartallades. Molta verdu-
ra, molta fruita. Ni una sola botiga
de discs, tampoc una peixateria...
Què estrany, el mar és allà, a tres
quilometres en línia recta. Tampoc
hi ha electrodomèstics, ni
ordinadors... sembla una ciutat, un
poble, que viu a un ritme seu
qualsevol cosa.

-Saps, aquell de sota el pòrtic?!
El fill de Maria Cipriani, aquella que
viu a Palla Lunga? No li han deixat
obrir la peixateria.

- I per què?

-Es veu que a algú no li devia
interessar. Quines preguntes que fas.
sembla que no vius aquí tu!

-Però si aquesta família no té res
a veure amb ningú!? És clar! No hi
ha feina, no hi ha res... Però tothom
qui vol pot comprar-se un Merce-
des. Només cal que ho accepti.

-A mi sempre m'han respectat.
Però aquí no es mou res sense el seu

